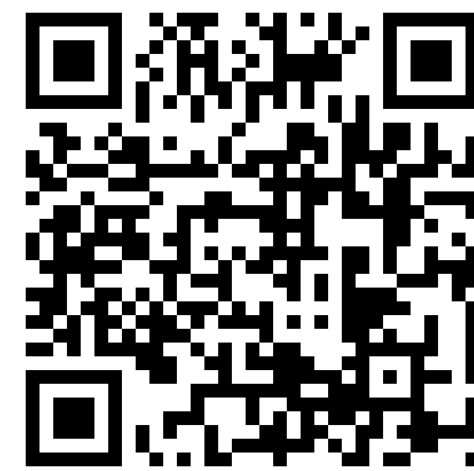

1:8

Scan koden din mobil for at tage teksten med eller se ruten til de andre syv historier.

Metropolen

Af Lasse Nyholm Jensen

- Hvad står C'et for i butiksnavnet?, spørger han – Convenience, svarer hun venligt.
- Hvad betyder det egentlig?, spørger han videre – Bekvemmelighed, svarer hun.
- C for bekvemmelighed – det er sandelig bekvemt, siger han.

Det er fjerde dag i træk han forsøger at være morsom for et par point på hendes konto. Det er fjerde dag i træk det slår fejl. Det er fjerde dag i træk hun står sukkende tilbage, mens han bakker ud af butikken med sit papkrus.

Han bryder sig egentlig ikke om kaffen, men han elsker hende bag kassen. Han er ikke så glad for sit job i banken, men elsker at hun arbejder lige ved siden af. Han ser dagligt teksten på facaden, men aldrig skriften på væggen, eller også tolker han den bare forskelligt fra dag til dag.

Hun har frisklavet kaffe og daggammelt bagerbrød. Hun har farverige frugter og champagne på tilbud. Hun har alt, hvad kunderne kan tænkes at drømme om, og når hun ikke har kunder, har hun hovedet fuld af drømme.

Hun drømmer om lidt drama og god gammeldags action. Hun drømmer om at gynge i et ældgammelt æbletræ. Hun drømmer om et flexlån og lidt rentefri kredit, eller også bare om være fri og tage på eventyr.

Det er fjerde dag i træk, de mødes tilfældigt, da de får fri. Det er fjerde dag i træk, hendes cykel er forsvundet. Det er første gang, hun tager imod hans tilbud om et lift.

Han har en båd liggende klar i kanalen – en gondol, hvis man virkelig vil. Han har caleche-paraply og champagne på stilke, han har vejret imod sig, men smilet på sin side.

Hun har trukket vejret ind, og hun har truffet en beslutning. Hun har øjnene på stilke og har åbnet smilet over ham. Hun har en drøm liggende parat i kroppen – et eventyr om man vil.

Og så er det C for cejlads og C for samtale – C for camhørighed og C for cærlighed, dagen efter C for calamanderfangning i en cø på Fælleden.

Dagen efter C for cykeltur i Congelunden, dagen efter C for cellokoncert i city og dagen efter er det fjerde dag i træk de har glemt hvor de arbejder

- det er fjerde dag i træk han har glemt at være morsom,

og det er første gang de fuldstændig har glemt hvordan man stopper med at smile.

2:8

Scan koden din mobil for at tage teksten med eller se ruten til de andre syv historier.

KUA

Af Lasse Thorning

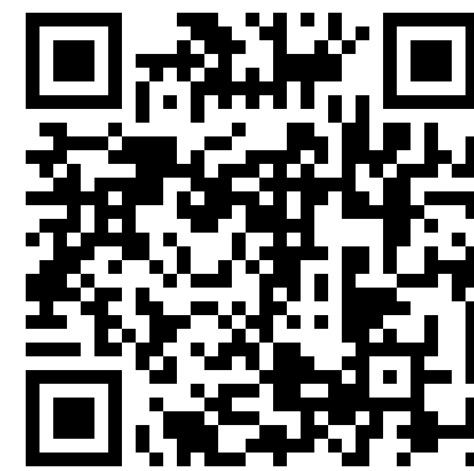
Det er sandt eller falskt at du kan være alt, alle steder. Tag den her bygning. Hold den i strakt arm. Forestil dig at den bevæger sig imod dig, samtidig med at den er på vej væk. Du har ventet så længe. Længe nok. Du stabler beton og laver rum og deler helt som halvt. Kort og godt. Blotlægger dig for fremmede. Bygger en verden op omkring dig selv. Eller starter forfra, andre steder, frit og åbenbart. Her undfanges flere menneskebørn end chimpanser. Her presses æg ud af den blå luft. Det her er en *nullets* bygning. Et *mødes* bygning. En *genkendelsens* og *udholdenhedens* bygning. Det er en *tålmodighedens* bygning. Her er flere spørgsmål end hænder. Det er sandt eller falskt at du kan være hvad som helst nu i det her øjeblik. Mennesker mødes og læser bøger og forelsker sig i idéer og mennesker og bøger og møder. Piger går ind ad døre med hængsler af våde drengeblikke. Og de kommer ud igen som kvinder med dybe varulveøjne i stedet for brystvorter. Glem alt du har set før. Murene vælter og alt det der var indeni er udenpå og så videre. Det her sted er nyt. Lige nu, nyt. Hvis du åbner vinduet, eller stikker hovedet indenfor, eller render rundt om huset fyrrer gange og skriger, hvis du ridser dit navn i skelettet, er det fordi dit navn må stå der, fordi noget må stå skrevet der. Du kysser her. Under et skilt, midt i en by af 'op' og 'ned' og 'mærkelig', 'magisk'. Kissemissie, vildt og amagerkansk. Du river munden i stykker. Samler læberne på ny. Du bygger nyt. En gravko dukker op midt i en forklaring. En historie står stille om natten og skriver sig selv langt ind i solen. Du lærer noget om fodnoternes drift og overlevelsesinstinkt. Der er god plads i alle opslagsværker og du kan smække benene op på midterste side. Du bladrer igennem bygninger. Verdener omformuleres og bliver forklaret og bytter plads. Bord og stole åbner sig. Glem alt om evigheden. Den har intet med dig at gøre. Det her sted er lige så midlertidigt som det er endeligt. Bum, jorden er rund!

ØRESTAD

Fantasifulde ord
om Ørestad Nord

3:8

Scan koden din mobil for at tage teksten med
eller se ruten til de andre syv historier.

Boligslangen

Af Lars-Emil Woetmann

Havtorn, roman

”Er det ikke tid at gå ombord i snapsen?”

”Det er tid at gå om bord i snapsen!”

De hæver glassene, tømmer dem med en grimasse. De får tatar med rå æggeblomme. Ikke pasteuriseret. Sådan ville han have det, Anders. Blev Anders dræbt i Afghanistan? Nej, han døde af alderdom, cellerne blev trætte, organerne sløve og venerne trange. Det var vist en blodprop i hjernen. Barnebarnet Alberte sidder og snakker med sin

mand Anders. Han er soldat, og frygter sikkert mere døden, end han giver udtryk for. Men det kan vi ikke vide. Hans gode kammerat, Asbjørn, fik sprængt benene af dernede, men er ved godt humør trods alt. Glad ved at være i live. Det er det, Anders bliver spurgt om, og som han fortæller. Hvem går friskt til kødet? Det gør mændene.

”Han fik sgu lov til at beholde pikken”, siger Anders og griner. Alberte griner ikke. Hun går ud og ryger. Nu ikke så tungsindig, Alberte. Skråt over for Anders har vi den dødes storebror, Arne, der nu og endelig sidder alene tilbage med gården, derude ved Tømmerup. Eller rettere: resterne af det, der engang var et flot landbrug. Det brød- fødte begge brødrers familier + en flok karle og kvindfolk. Men det var en anden tid, og nu er der ikke andre, der kan huske den. Er det trist?

”Skål!”

Da Jette og Peter kører hjem i bilen, det er Peter der kører, siger Jette:

”Nå, det var det”

”Ja, det var det”, mumler Peter optaget af trafikken. Der er næsten ingen. Der er faktisk næsten dødt. De drikker kaffe, da de endelig kommer hjem, selvom det er sent. Det betyder nok ikke så meget. I deres nye lejlighed, der næsten ligger på Bryggen, brygger de den på stempelkande, kaffen. De ser lykkelige ud, som de sidder der, næsten midaldrende, og bliver enige om at se den film, som Peter har downloadet på nettet. De er lykkelige.

”Den burde være nede nu”, siger Peter.

Og så ringer telefonen, nej det er forkert, der tikker en sms ind på Peters telefon, og han tjekker den og lader telefonen ligge, mens han går på toilettet, så Jette ubemærket kan læse den. Men der står ikke noget i den. Det er Jette, der boller udenom.

4:8

Scan koden din mobil for at tage teksten med eller se ruten til de andre syv historier.

Koncerthuset

Af Kåre Wangel

10... 9... 8... 7... 6... 5... 4...

I nat drømte jeg mig en drøm: En stjerne er ved at dø. Den blusser op til en rød gigant og eksploderer i en regn af støv og sten. | En levemand i sin sportsvogn. Han har altid syntes om farven. Bilen klæder ham som en pæn jakke når han kører ud i solnedgangen. | Jeg står i et rum med dybrøde vægge. Panelerne er som lakerede tobleronestænger, nogle overtrukket med rødt fløjlsklæde. Der er noget fjernt bekendt ved farven, noget kraftfuldt, eksklusivt og grandióst.

3...

Jeg drømte mig i nat en drøm: En sort stjernesten farer gennem verdensrummet. Dens bane er uberørt gennem milliarder af år, men dens kurs er rettet mod Jorden. | En musikelsker ved et flygel. Han lader hånden glide over den blanke flade, ser strengene gennem det åbne låg, halvt i centrum halvt gemt væk. | Jeg står i et sort lakeret rum. De spejlsorte vægge er låger som kan åbnes, bagved er opsat nøgne trælistes. På en rude til venstre står en tekst som i mørket er svær at skelne.

2...

En drøm drømte jeg mig i nat: En storm af stjernestøv trækker sig sammen, former en gul brændende sol med planeter og asteroider i kredsløb. | En kunstner på farten. Det er kunstnerens lod altid at være på vej, synes han. De store Hollywood studier vidner om en tilværelse hele tiden på vej mod et nyt projekt. | Jeg står i et laggerrum beklædt med gule trækasser. På kasserne er stencileret portrætter af musikere. Jeg prøver at finde sammenhæng i navnene som jeg kender allesammen, men fra vidt forskellige steder.

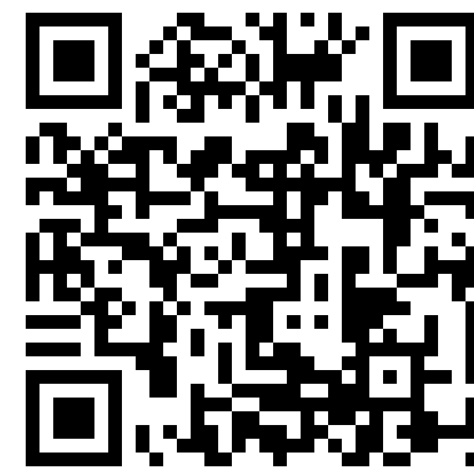
1...

I nat jeg drømte mig en drøm: En meteor har kurs mod en blå planet. Dens hastighed er tusindvis af meter i sekundet. Den vil lyse op i et hvidt skær når den rammer atmosfæren. | En litterat med et billede. Et billede fra en bog han har læst, af en meteorit boret ned i Grønlands iskappe. Et fremmedlegeme i den hvidblå is som skjuler den for omverdenen. | Jeg står ved en rulletrappe i en hul terning af glas og blå plastik. En kolossal konstruktion tårner sig op, halvt udspændt i terningens stillads, halvt hvilende på tre rum. Indeni er folk i færd med at rose hinanden, udenfor undrer folk sig over hvorfor stilladset ikke er taget ned.

Jeg drømte mig en drøm i nat
om silkeblød grå beton
en isblok gennemsigtigt mat
afdækker en sals facon
- nu rejser sig katedralen

5:8

Scan koden din mobil for at tage teksten med eller se ruten til de andre syv historier.

IT-Universitetet

Af Irmelin H.C. Prehn

Alice kom fra en forstad i slutningen af det 20. århundrede, hvor en mobiltelefon var en mursten, og hvor man frygtede det nært forestående millennium. Når alt ville gå i nul, computerne ville crashe og verden gå under. Leander kom fra slutningen af det 21. århundrede, hvor alt var hvidt. Han tilhørte en ny menneskeart, Homo Digitalis - Det Digitale Menneske.

De mødtes på internettet. Et hul i netværket skabte en pludselig forbindelse mellem fortid og fremtid og placerede Alice og Leander i et fælles nu. Dette skyldtes primært en fejl i et digitalt system udviklet af forskere fra IT-Universitetet i 2043, som var mere avanceret, end hvad Alice og hendes modemforbindelse var vant til, men som var så meget desto mere skrøbeligt.

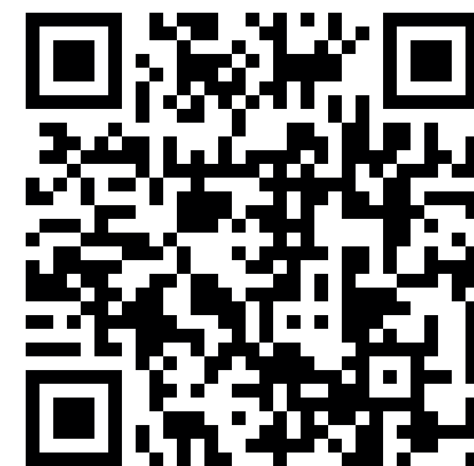
Fejlen lå altså et sted i Leanders tidsalder, men det var en smuk fejl, en fejl, der kildede Alice i nakken, da hun vågnede i hans arme i år 2011, hvor de var havnet. De vidste ikke, hvor længe deres nu ville vare. De gik ud og så på fremtiden, fortiden og nutiden, dage blev til måneder, og Leander lærte Alice alle de nye teknologiske finesser, inden han forsvandt.

Trygt tilbage i 1999 med et teknologisk savn i hjertekulen skrev Alice en mail. Måske ville verden ikke gå under i 2000. Men måske ville computerne alligevel crashe. Og måske hvis hun trykkede "send" i samme øjeblik, som alt gik i nul. Måske ville den mail så nå frem til Leander:

6:8

Scan koden din mobil for at tage teksten med eller se ruten til de andre syv historier.

Emil Holms Kanal

Af Frederik Bjerre Andersen

Da Statsradiofonien blev oprettet i 1925, frygtede mange, at de æterbårne signaler skulle stige dem til hovedet. Blandt de overtroiske var også konen til radioens egen driftsleder, Emil Holm. Hun insisterede på, at fænomener i luften skal opvejes af tilsvarende fænomener på landjorden - og at den nye radiokanal skulle ledsages af en tilsvarende vandkanal, så lytterne kunne holde hovedet koldt.

Men mens Emil Holm fik overstrømmende ros for radioen, gav vandet kun oversvømmelser og tæt dis. I de første år måtte adskillige tog aflyses ved Vesterport Station - senere klagede gæster i Det Kongelige Teater over dårligt udsyn, og tatovører i Nyhavn fik vand i blækket. På Christianshavn sank huse flere etager ned i mudder, når kanalen gik over sine bredder.

Efter 2. Verdenskrig blev kanalen indlagt som bistrøm i Ladegårdsåen på Frederiksberg. Men bølgerne gik fortsat højt, ikke mindst når Radiosymfoniorkestret opførte Mahlers Totenfeiersymfoni, hvor paukerne gav voldsom søgang og tubaerne skabte tyk tåge.

Helt galt gik det, da Emil Holms Kanal i lutter begejstring over seksdagesløbets udvikling oversvømmede Forum og snød det danske par nummer syv for sejren. Da forsøgte Statsradiofoniens bestyrelse straks at sælge Emil Holms Kanal til Radio Merkur. Men tilbuddet blev afvist, fordi piratradioen i forvejen rådede over hele Øresund.

Omtrent samtidig skiftede kanalen uventet retning. Gennem 1950'erne og 60'erne kunne forhøjede vandstande og tåge ses i kloakkerne over Vesterbro og Sydhavn. Ved Kalvebod var Blåovre Kommune i 1968 dog nødt til at dæmme op for kanalen, da vandet aflæst i modstrøm truede med at ødelægge fundamentet til det kunstige bjerg Mount København.

Omkring 1970 fandt Emil Holms Kanal sig i stedet til rette i landskabet nord for Amager Fælled. Her slog en gruppe ører snart efter lejr og lod sig dagligt rense i tågen og højvandet. Aftryk fra ørernes færden på kanalens bredder skabte gennem årene glimrende akustisk jordbund i det nordvestlige Amager.

Da det i 1990'erne kom på tale at samle Danmarks Radios domiciler, lå valget af 'Ørestaden' derfor lige for. Men til det sidste var der frygt for, at jorden omkring kanalen var for fugtig. Efter flere nætter med tæt tåge og endnu en pludselig stigning af vandstanden, viste jordbundsmålingerne dog, at undergrunden omkring Emil Holms Kanal var tørret helt op. Ørerne er der ingen, der har set siden.

7:8

Scan koden din mobil for at tage teksten med eller se ruten til de andre syv historier.

Det Humanistiske Fakultetsbibliotek

Af Daniel Sejr Naderi

Jeg er ikke hjemløs. Tværtimod. Jeg har bare mere end ét hjem. Jeg flytter frem og tilbage, til et nyt sted og så tilbage til et gammelt. Lidt efter flytter jeg igen, måske til et sted, jeg har boet før, eller måske til et helt nyt igen. Og så flytter jeg tilbage.

Men jeg flytter altid sammen med nogen. Det kan være unge piger, slanke eller tykke, ældre kvinder, smukke eller grimme, det kan være unge mænd, høje eller lave, ældre mænd, skæggede eller skaldede. Egentlig er jeg ret ligeglad med, hvem jeg flytter sammen med, det eneste jeg kræver er, at de på den ene eller den anden måde har en interesse i mig.

Nogen gange flytter jeg slet ikke sammen med folk – i stedet lader jeg dem bare udnytte mig i en halv times tid, inden de går videre. Enten går de hjem igen, eller også går de videre for at finde en anden at udnytte.

Egentlig har jeg intet imod, at folk udnytter mig og derefter udnytter andre. Jeg håber faktisk lidt på, at folk har sidespring, når de er sammen med mig. Hvis folk kun er sammen med mig, risikerer de at tro, at jeg er absolut, de risikerer at blive indsnævrede, uimodtagelige for andre tanker end mine, men hvis de i stedet for kun at være sammen med mig også er sammen med andre - andre som måske siger, at jeg er dum eller at jeg er en løgner - så får de et bredere perspektiv. Og det er vigtigt.

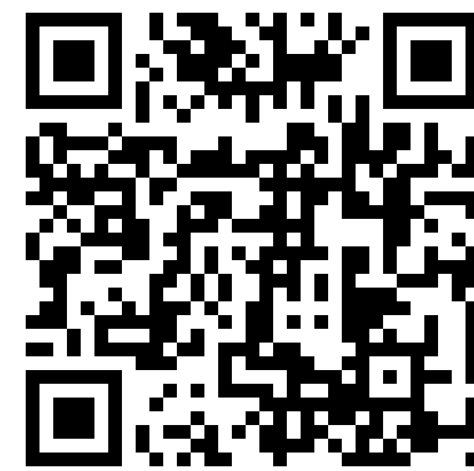
Mit eget liv er ligegyldigt, det er dem, som bruger mig, der er vigtige – det er deres liv, udviklingen af deres åndsliv, deres forståelse af den verden som omgiver dem – det er denne udvikling som er essensen af min eksistensberettigelse. Så længe, at de folk som udnytter mig, behandler min krop ordentligt, så længe de ikke lægger mig med ryggen opad samt flytter mig til tiden, så er jeg tilfreds.

Men når de flytter mig tilbage til mit gamle hjem, så foretrækker jeg, at de sørger for at følge mig helt til dørs.

Jeg bor C.O. hos Barthes, Roland på adressen: Fotografi – Æstetik & Teori, nummer 75,7 i Det Humanistiske Fakultetsbibliotek, Njalsgade 112, 2300 København S.

8:8

Scan koden din mobil for at tage teksten med eller se ruten til de andre syv historier.

Tietgenkollegiet

Af Louise Cain

Der var engang en gang
og for enden af den gang
var der en dør
og bagved den dør
var der en gang
med mange døre
og alle de gange
og alle de døre
blev til en bygning i dag
og under den bygning
i dag
er jorden
og nede i den jord
er granatsplinterne
og længere nede er henrettel-
serne
og for enden af de henrettelser
kom demokratiet
og for enden af dét
er fællesskabet
og for enden af dét
er individet
og for enden af dét
er en arkitektkonkurrence
og for enden af dén
står Tietgenkollegiet
og for navnet af det kollegium
står Tietgen
og for enden af ham Tietgen
står den industrielle revolution
og for den industrielle revolu-
tion

står englænderne
lang tid før os andre
og for enden af de englændere
står ierne
der sejler vestpå
og dér
står Amerika
og overalt i det Amerika
lever drømmene
og for foden af de drømme
står nybyggerne
og neden for de fødder
er guldet
og for enden af det guld
vokser en ny verden op
og for enden af dén
holder henrettelserne op på
Fælleden
og for enden af Fælleden
er kollegiets gange
og for enden af de gange
kan man ikke finde
fordi de går i ring
og inde i den ring
bor nogle mennesker
i lagkageværelser
og lever af SU-lån og krøllede
kopikort
og for enden af de mennesker
er de fødder
de bruger
til at gå derfra og dertil

ikke for sent, nej, til tiden
og for enden af den tid
er en anden tid
og for enden af den anden tid
er en ny tid
og nye flytter ind
og andre ud
og midt i alt dette
blev visioner
til virkelighed
til et tietgenkollegium
og i runde kroge af dét
lever historierne
og i de historier
er historien
og for enden af den
står arkitektens våde drømme
og skinner i skæret
af kobber
og soler sig
fra alle sider
og ved at åbne en dør
for enden af en gang
bliver nu, engang,
til der var engang
og for enden af den gang
kan en ny historie begynde.